

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 24 października 2022 r.

Poz. 5086

WYROK NR II SA/WR 305/21 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 7 września 2021 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w składzie następującym:

Przewodniczący
Sędziowie:

Sędzia WSA Gabriel Węgrzyn
Sędzia WSA Władysław Kulon (spr.)
Sędzia WSA Wojciech Śnieżyński

po rozpoznaniu w Wydziale II w trybie uproszczonym
na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 września 2021 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Miejskiej w Ścinawie
z dnia 31 marca 2021 r. nr XXXVI/232/21
w przedmiocie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Ścinawa,
obręb Dziewin

I. stwierdza nieważność § 2 pkt 8 we fragmencie „o szerokości 50m”, § 5 pkt 1 lit. a-b, § 5 pkt 2, § 8 pkt 3, § 8 pkt 5, § 11 pkt 1 oraz § 11 pkt 5 lit. c zaskarżonej uchwały;

II. zasądza od Gminy Ścinawa na rzecz Wojewody Dolnośląskiego kwotę 480 zł (słownie: czterysta osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski, działając jako organ nadzoru złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę Rady Miejskiej w Ścinawie z dnia 31 marca 2021 r. nr XXXVI/232/21 w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Ścinawa, obręb Dziewin.

Wskazując w podstawie prawnej art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713) oraz art. 50 § 2, art. 54 § 1, art. 119 pkt 2 i art. 200 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm., dalej – p.p.s.a.), skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności § 2 pkt 8 we fragmencie „o szerokości 50 m”, § 5 pkt 1 lit. a- b, § 5 pkt 2, § 8 pkt 3, § 8 pkt 5, § 11 pkt 1 oraz § 11 pkt 5 lit. c przedmiotowej uchwały, skierowanie sprawy do rozpoznania w trybie uproszczonym oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Żądania skargi oparto na zarzutach podjęcia:

- § 2 pkt 8 we fragmencie „o szerokości 50 m”, § 5 pkt 1 lit. a-b, § 5 pkt 2, § 8 pkt 3, § 8 pkt 5 oraz § 11 pkt 1 uchwały z istotnym naruszeniem art. 20 ust. 1 w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2021 r. poz. 741 ze zm.) i § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. nr 164, poz. 1587), polegającym na wprowadzeniu w tekście uchwały postanowień niezgodnych z załącznikiem graficznym do uchwały;

- § 11 pkt 5 lit. c uchwały z istotnym naruszeniem art. 77 ust. 1 pkt 3 lit. a oraz ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2021 r. poz. 624), w związku z art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, polegającym na uregulowaniu w planie miejscowym kwestii, która jest regulowana w drodze indywidualnego postępowania administracyjnego.

Uzasadniając zarzuty i wnioski skargi Wojewoda zaznaczył, że upłynął już termin, o którym mowa w art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, w którym istniała możliwość zweryfikowania zapisów uchwały w trybie nadzoru. Dalej opisano istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów jako okoliczności powodujące stwierdzenie nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części.

Zdaniem organu nadzoru zgodnie z zapisami § 2 pkt 8 analizowanej uchwały przez „strefę lokalizacji zabudowy na terenach rolnych” należy rozumieć strefę o szerokości 50 m od terenów istniejącej i planowanej zabudowy, w której na obszarach gruntów średnich i niskich klas bonitacyjnych IV-VI dopuszcza się lokalizację zabudowy związanej z prowadzeniem gospodarki rolnej, z wyłączeniem budynków mieszkalnych. Natomiast zgodnie z załącznikiem graficznym do analizowanej uchwały wskazana strefa nie w każdym miejscu posiada szerokość 50 m. Przykładowo na terenie 6R wyznaczono strefę lokalizacji zabudowy o szerokości mniejszej niż 50 m.

Odwołano się do wyjaśnień udzielonych Wojewodzie Dolnośląskiemu, w których Rada Miejska w Ścinawie wyjaśniła, że w toku prac planistycznych, w tym podczas uzgadniania w zakresie dotyczącym zabudowy i zagospodarowania terenu położonego na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, obszar strefy w niektórych miejscach został zmniejszony.

Z kolei na podstawie § 5 pkt 1 lit. a-b analizowanej uchwały wskazano, że na obszarze objętym planem znajdują się: Obszar Chronionego Krajobrazu „Dolina Odry” i rezerwat przyrody „Łęg Korea”. Zgodnie z § 5 pkt 2 uchwały część obszaru objętego opracowaniem planu znajduje się w granicach Głównego Zbiornika Wód Podziemnych GZWP nr 319 Prochowice - Środa Śląska. Zgodnie zaś z zapisami § 8 pkt 3 oraz § 11 pkt 1 uchwały część obszaru objętego planem znajduje się w pasie technologicznym od istniejących przesyłowych napowietrznych linii elektroenergetycznych najwyższego napięcia 400 kV Mikułowa-Czarna oraz Czarna-Pasikurówice o szerokości 80 m (po 40 m od linii osi). Jak stanowi § 8 pkt 5 uchwały część obszaru objętego planem znajduje się też w strefie potencjalnego oddziaływania linii elektroenergetycznej od istniejącej napowietrznej linii wysokiego napięcia 110kV o szerokości 40 m (po 20 m od osi linii). Natomiast na rysunku

planu miejscowego brak oznaczeń dla wspomnianych przesyłowych linii elektroenergetycznych, obszarów chronionych oraz głównego zbiornika wód podziemnych.

Wojewoda także w tym miejscu wskazał na wyjaśnienia Rady Miejskiej w Ścinawie, która rozbieżności między tekstem, a rysunkiem planu tłumaczyła niefortunną i kłopotliwą pomyłką, przez co ustalenia znajdujące się w tym zakresie w tekście planu miejscowego nie znajdują oparcia w stanie faktycznym.

Skarżący podniósł, że analiza załącznika graficznego do uchwały prowadzi do wniosku, że część tekstowa planu, w wymienionym powyżej zakresie, jest niezgodna z częścią graficzną planu miejscowego. Na załączniku graficznym do uchwały brak odzwierciedlenia dla ustaleń części tekstowej w zakresie obszarów chronionych, przesyłowych linii elektroenergetycznych i ich stref oraz głównego zbiornika wód podziemnych. Rysunek planu miejscowego nie pokrywa się też z zapisami tekstu odnoszącymi się do szerokości (50 m) strefy lokalizacji zabudowy na terenach rolnych. Fakt ten potwierdziła Gmina Ścinawa w piśmie z dnia 10 maja 2021 r. (znak pisma: IR.6721.18.2020.2021) podając, iż we wskazanym zakresie części tekstowa nie pokrywa się z częścią graficzną analizowanego planu miejscowego.

Wojewoda ocenił, że wskazane rozbieżności między tekstem planu miejscowego a jego załącznikiem graficznym stanowią istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego i uzasadniają stwierdzenie nieważności § 2 pkt 8 we fragmencie „o szerokości 50 m”, § 5 pkt 1 lit. a-b, § 5 pkt 2, § 8 pkt 3, § 8 pkt 5 oraz § 11 pkt 1, w związku z rozbieżnością ustaleń przepisów uchwały z rysunkiem planu. Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą problematyki merytorycznej, związanej ze sporządzeniem takiego aktu, a więc zawartości aktu planistycznego (część tekstowa i graficzna, inne załączniki), zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej. Niewątpliwie jednak, z uwagi na fakt, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego stanowi, zgodnie z treścią art. 14 ust. 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, akt powszechnie obowiązujący - akt prawa miejscowego, wskazane wyżej nieprawidłowości rozpatrywać należy w kontekście skutków, jakie akt ten może wywoływać w przyszłości. Ustalenia planu miejscowego, mimo że odnoszą się do abstrakcyjnego adresata, regulują status prawny konkretnych nieruchomości położonych na obszarze planu, zaś konsekwencje prawne uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są znaczące zarówno dla gminy, jak i właścicieli nieruchomości i inwestorów.

Po wskazaniu na art. 15 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i § 2 pkt 4 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego skarżący wyprowadził, że projekt planu musi zawierać część tekstową i graficzną. Tekst planu miejscowego stanowi treść uchwały rady gminy i jego redakcja przybiera postać przepisów prawnych. Rysunek planu jest załącznikiem graficznym do uchwały w sprawie planu miejscowego. Rysunek planu obowiązuje w takim zakresie, w jakim tekst planu odsyła do ustaleń planu wyrażonych graficznie na rysunku. Innymi słowy, rysunek planu stanowi uzupełnienie i wyjaśnienie tekstu, a zatem nie może zawierać ustaleń innych niż tekst uchwały. Część graficzna planu jest uszczegółowieniem części tekstowej i ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie - z uwzględnieniem zarówno części graficznej jak i tekstowej. Z tych względów nie może być rozbieżności pomiędzy częścią tekstową planu a rysunkiem planu.

Wedle Wojewody wskazywane wyżej ustalenia dotyczące obszarów chronionych, linii elektroenergetycznych, GZWP oraz szerokości strefy lokalizacji zabudowy na terenach rolnych nie znalazły odzwierciedlenia na załączniku graficznym planu. Powoduje to, po pierwsze, że uchwała narusza zasady sporządzania projektu planu określone w powołanych powyżej przepisach. Po drugie, że uchwała jest nieczytelna, bowiem jej rysunek graficzny nie odzwierciedla regulacji zawartych w części tekstowej. Różne ustalenia w treści uchwały i na załączniku graficznym w praktyce dezinformują adresatów w zakresie tych ustaleń.

Końcowo po wskazaniu zapisu § 11 pkt 5 lit. c przedmiotowej uchwały o brzmieniu: „Na terenach znajdujących się w granicach obszarów szczególnego zagrożenia powodzią dopuszcza się odprowadzenie ścieków do szczelnych, tymczasowych zbiorników bezodpływowych, do czasu budowy sieci kanalizacyjnej pod warunkiem wyposażenia ich w rozwiązania zabezpieczające przed zalaniem wodami powodziowymi oraz

przedstawianiem się ścieków do środowiska gruntowo-wodnego" skarżący przytoczył art. 77 ust. 1 pkt 3 lit. a Prawa wodnego, zgodnie z którym: „Zakazuje się na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią gromadzenia ścieków, nawozów naturalnych, środków chemicznych, a także innych substancji lub materiałów, które mogą zanieczyścić wody, oraz prowadzenia przetwarzania odpadów, w szczególności ich składowania". Natomiast art. 77 ust. 3 Prawa wodnego stanowi: „Jeżeli nie spowoduje to zagrożenia dla jakości wód w przypadku wystąpienia powodzi, właściwy organ Wód Polskich może, w drodze decyzji, zwolnić od zakazu, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, określając warunki niezbędne dla ochrony jakości wód".

Ze wskazanych przepisów prawa wodnego, zdaniem strony skarżącej, wynika generalna zasada zakazu gromadzenia ścieków na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią. Zwolnić od tego zakazu może, wyłącznie w drodze decyzji administracyjnej, jedynie właściwy organ Wód Polskich. Jako niedopuszczalne określono regulacje aktu prawa miejscowego, jakim jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, które zwalniają z ustawowego zakazu gromadzenia ścieków na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią. Takie zwolnienie może bowiem przyznać w drodze indywidualnej decyzji administracyjnej, tylko właściwy organ Wód Polskich. Rada Miejska w Ścinawie, podejmując przepis § 11 pkt 5 lit. c uchwały, przekroczyła więc swoje kompetencje i naruszyła w sposób istotny art. 77 ust. 1 pkt 3 lit. a oraz ust. 3 ustawy Prawo wodne.

W udzielonej Sądowi odpowiedzi na skargę Rada Miejska w Ścinawie uznała skargę i wniosła o jej uwzględnienie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu podejmując orzeczenie w sprawie uwzględnił następujące okoliczności faktyczne i prawne:

Stosownie do art. 184 (in limine) Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej Naczelny Sąd Administracyjny oraz inne sądy administracyjne sprawują w zakresie określonym w ustawie kontrolę działalności administracji publicznej.

Uprawnienia wojewódzkich sądów administracyjnych oznaczonych konstytucyjnie jako inne sądy administracyjne określone zostały m.in. treścią art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 2176) oraz art. 3 § 1 wcześniej cytowanej ustawy p.p.s.a. i polegają na kontroli działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.

Wykonywana przez sądy administracyjne kontrola administracji publicznej obejmuje również orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej; akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż określone w pkt 5, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej (art. 3 § 1 w zw. z § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a.). Sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 ustawy procesowej stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności (art. 147 § 1 powoływanej ustawy).

Przedmiotem oceny w rozpoznawanej sprawie była uchwała należąca do tej kategorii aktów.

Mając na względzie wskazane powyżej kryterium legalności Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu po poddaniu ocenie istniejących w sprawie okoliczności faktycznych i prawnych podzielił zarzuty i argumentację skargi uznając że wniosek, Wojewody Dolnośląskiego o stwierdzenie nieważności § 2 pkt 8 we fragmencie „o szerokości 50 m", § 5 pkt 1 lit. a-b, § 5 pkt 2, § 8 pkt 3, § 8 pkt 5 oraz § 11 pkt 1 przedmiotowej uchwały zasługuje na uwzględnienie.

Akt ten podjęty został w przedmiocie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, regulowanym powoływaną wcześniej u.p.z.p.. Zgodnie z przepisem jej art. 3 ust. 1 kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy z wyjątkiem morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej oraz terenów zamkniętych należy do zadań własnych gminy. W przyznanej tym przepisem kompetencji do uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego wyraża

się samodzielność samorządu terytorialnego w rozwiązywaniu lokalnych zagadnień dotyczących zachowania ładu przestrzennego, a także gospodarki nieruchomościami, ochrony środowiska i przyrody oraz gospodarki wodnej, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 u.s.g.

Należy też podkreślić, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa powszechnie obowiązującego i musi spełniać wysokie wymagania stawiane tej kategorii aktów normatywnych oraz odpowiadać standardom legalności. Z tych względów mimo, że ustawodawca jednoznacznie przyznał organom gminy uprawnienie do uchwalania planów zagospodarowania przestrzennego, to równocześnie nałożył na nie obowiązek przestrzegania reguł stanowienia prawa. Istotne jest też, że gmina wykonuje zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność, a jej samodzielność podlega ochronie sądowej. Granicą tej samodzielności jest sprzeczność z prawem, a zatem działanie - co do swej istoty - inne, niż określa to obowiązujący przepis. Samodzielność gminy może być bowiem realizowana tylko w granicach dozwolonych prawem. Stosownie bowiem do art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa, co oznacza, że samodzielność gminy istnieje tylko w granicach prawa.

Zasady sporządzania planu w doktrynalnym ujęciu interpretowane są jako wartości i merytoryczne wymogi kształtowania polityki przestrzennej przez uprawniony organ. Odnoszą się one do problematyki związanej ze sporządzaniem planu, a więc zawartości aktu planistycznego (część tekstowa i graficzna, inne załączniki), zawartych w nim ustaleń lub inaczej - przedmiotu planu, a także standardów dokumentacji planistycznej tj. materiałów planistycznych, skali opracowania kartograficznego, stosowanych oznaczeń, nazewnictwa, standardów oraz sposobów dokumentowania prac planistycznych (rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu zagospodarowania przestrzennego, zob. też: Z. Niewiadomski [red.]: Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz. Warszawa C. H. Beck 2005).

W rozważaniach dotyczących naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego jako przesłanki stwierdzenia nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego istotne też jest, że dokonując wykładni tej przesłanki organy związane są przepisami prawa europejskiego, Konstytucją oraz przepisami prawa materialnego. Tylko w tych granicach można wyznaczyć władztwo planistyczne gminy. Dlatego też sam art. 6 ust. 1 nie może być stosowany jako dający pełne władztwo planistyczne (tak NSA w wyroku z dnia 11 września 2009 r. II OSK 215/08). Przyznane gminie uprawnienie do samodzielnego kształtowania polityki przestrzennej (art. 3 ust. 1 u.p.z.p.) nie ma charakteru arbitralnego, a przepisy nie zezwalają na dowolność ustaleń zawartych w miejscowym planie zagospodarowania. Natomiast przesłanka formalnoprawna odnosi się do sekwencji czynności organu planistycznego od podjęcia uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu aż do jego uchwalenia (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 stycznia 2013 r., sygn. akt II OSK 2348/12). Ustawodawca szczegółowo uregulował bowiem tryb prowadzenia prac najpierw nad studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, a następnie miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Doprecyzował również zakres tematyczny ustaleń, które obowiązkowo powinny się znaleźć w uchwale zawierającej plan miejscowy.

Podkreślenia wymaga, że nie każde naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego lub trybu jego sporządzania wymaga stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części. Taki skutek powoduje naruszenie kwalifikowane jako istotne, czyli takie, którego konsekwencją jest przyjęcie ustaleń planistycznych jednoznacznie odmiennych od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono zasad lub trybu sporządzania planu miejscowego.

Zdaniem Sądu w okolicznościach istniejących w rozpoznawanej sprawie należy zaakceptować sformułowany w skardze zarzut przyjęcia zapisów zamieszczonych w § 2 pkt 8 we fragmencie „o szerokości 50 m”, § 5 pkt 1 lit. a-b, § 5 pkt 2, § 8 pkt 3, § 8 pkt 5 oraz § 11 pkt 1 przedmiotowej uchwały z istotnym naruszeniem art. 20 ust. 1 w związku z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. i § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego poprzez wprowadzenie w tekście uchwały postanowień niezgodnych z załącznikiem graficznym. Sąd doszedł do wniosku, że organ stanowiący gminy, podejmując zakwestionowaną uchwałę

w zakresie wskazanym przez organ nadzoru nie ustrzegł się istotnego błędu w zakresie reguł stanowienia prawa. Zaskarżone zapisy uchwały są jak wyjaśniono to organowi nadzoru efektem omyłki pisarskiej. Trzeba zatem stwierdzić, że między integralnymi elementami planu (częścią tekstową i rysunkiem) istnieje ewidentna rozbieżność. Zdaniem sądu za uzasadniony należy zatem uznać zarzut Wojewody odnoszący się do rozbieżności pomiędzy częścią tekstową a częścią graficzną planu. W tym zakresie należy pamiętać, iż plan miejscowy składa się z części tekstowej, zawierającej ustalenia planowe oraz graficznej (rysunku planu). Rysunek planu jest zatem integralną częścią planu i ma tym samym moc wiążącą na równi z tekstem uchwały. Część graficzna planu jest "uszczerbowieniem" części tekstowej i ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie - z uwzględnieniem zarówno części graficznej jak i tekstowej. Z tych względów nie może być rozbieżności pomiędzy częścią tekstową planu a rysunkiem planu. Część tekstowa planu nie może zatem zawierać ustaleń, które nie znajdują oparcia w części graficznej planu (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 13 października 2009 r., sygn. akt II SA/Lu 393/09; wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 11 kwietnia 2018 r., sygn. akt II SA/Wr 75/18). Reasumując, skoro między oboma obligatoryjnymi elementami planu (tekstową i rysunkiem) istnieje ewidentna rozbieżność, to należy podzielić zarzut Wojewody o konieczności eliminacji z obrotu prawnego stwierdzonych niezgodności, jak rażąco naruszających prawo.

Zasadny okazał się również zarzut dotyczący zapisów zamieszczonych w § 11 pkt 5 lit. c zaskarżonej uchwały. Należy podzielić stanowisko skargi, że Rada nie posiadała kompetencji do uregulowania materii dotyczącej dopuszczenia odprowadzania ścieków do zbiorników bezodpływowych na terenach znajdujących się w granicach obszarów szczególnego zagrożenia powodzią. Organ nadzoru w sposób trafny wskazał na właściwy przepis prawa materialnego tj. art. 77 ust. 1 pkt 3 lit. c ustawy Prawo wodne zawierający zakaz gromadzenia czy składowania ścieków na tego rodzaju terenach. Jednocześnie w motywach skargi wskazano na treść art. 77 ust. 3 Prawo wodne jako przepis prawa materialnego zawierający uprawnienie dla organu administracyjnego do regulowania zagadnień z tego zakresu w ramach indywidualnego aktu administracyjnego. W tych okolicznościach niewątpliwie doszło do wydania kwestionowanego zapisu uchwały z naruszeniem wskazanych przepisów ustawy Prawo wodne w związku z art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego.

Uwzględniając powyższe i mając na względzie zarzuty Wojewody wobec zaskarżonej uchwały wskazać należy, że Sąd uznał zarzuty skargi za zasadne, co skutkowało stwierdzeniem nieważności zakwestionowanych fragmentów uchwały. Wobec przedstawionych powyżej okoliczności Wojewódzki Sąd Administracyjny stosownie do art. 147 § 1 p.p.s.a. orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z treścią art. 200 w zw. z art. 205 p.p.s.a..